

[Thorhauge.]

ring: Giv Kommissionerne Frihed til at afvikle disse Forhold paa bedste Maade, saaledes at Brugerne kan blive ved de Hjem, de en Gang har faaet oprettet.

Jeg mener nu, det er en Overdrivelse, naar det ærede Medlem Hr. Olufson siger, at det er mange Steder, Forholdene er saadan. I et Udvalg indenfor Kommissionerne har vi for Resten netop drøftet at komme bort saa lempeligt som muligt fra de mange Restancer, der har været i den vanskelige Tid.

Jeg skal, som sagt, ikke blande mig i den Strid, der staaer mellem forskellige herinde paa Rigsdagen, for vi faar jo Jordlovene til Revision i Vinter, og saa faar vi Lejlighed til at drøfte dem. Jeg indrømmer, at de, der starter efter Loven af 4. Oktober, har lettere ved det end de, der starter efter den gamle Lov. De faar jo Jord til Jordværdien, hvorimod de efter den gamle Lov skal købe Jord til Handelspris. Det er den Fordel, de har dér; men naar vi ser paa Udstykningen efter dem begge, og naar vi, som har Lejlighed til at færdes imellem dem, ser paa Husmændene i deres Arbejde, kan jeg sige, at de er lige saa godt, ja, fuldt saa godt stillede efter den gamle Lov som efter den nye Lov. Derfor tror jeg, vi skal tage ganske roligt paa vor Jordlovgivning og fortsætte under den samme Form, saaledes at de har Frihed til at vælge og søge den Plads, de vil bo paa.

Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at fremkomme med en Henstilling her fra Talerstolen. Der er jo en hel Del Jord til Udstykning i Sønderjylland; vi vil gerne have saa mange som muligt af vore unge ned til Sønderjylland, og der bydes jo netop de Betingelser i Sønderjylland, ogsaa i Finansåret 1929—30, at der kan faas Jord, efter hvilken Form de ønsker, efter den gamle og efter den nye Lov, de har frit Valg. Jeg tror, det vilde hjælpe, hvis vi herinde fra gav de unge Anvisning paa, at dér vilde de kunne danne Hjem, medens der jo saa mange Steder herhjemme mangler Jord.

Hans Thyge Jacobsen: Den højtærede Kirkeminister lod sig i sin Tale forleden Aften i sin Fortørnelse mod mig i Anledning af min første Tale her under Finanslovbehandlingen henrive til paa Slutningen at blive personlig, til at sige følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil oplæse efter Tidenden Sp. 852:

„Det ærede Medlem“ — det var altsaa mig — „antydede i sin Tale, at det var

disse Tjenestemænds Lønninger, jeg sigtede til, naar jeg i min Tale i Viborg opfordrede Menighedsraadene til Sparsommelighed. Jeg tror, det er en meget dristig Slutning for at bruge et mildt Udtryk, naar det ærede Medlem opfatter en almindelig Opfordring til Menighedsraadene om at vise Sparsommelighed som særlig rettet paa at nedsætte Lønningerne til det underordnede Personale ved Kirkerne, det er noget, der nærmer sig en hel Del til Insinuation, og jeg vil haabe, at den Maade at argumentere paa, som det ærede Medlem brugte i sin Jomfrutale her i Tinget, ikke skal være normgivende for hans videre Optræden paa Rigsdagen.“

Det skal altid være mig en Ære og en Glæde at blive irettesat af ældre ærede Medlemmer af dette høje Ting saavel som naturligvis i særlig Grad af ærede Medlemmer af det andet høje Ting, af Senatorerne, saafremt Irettesættelsen og Vejledningen hviler paa en saglig Paaavisning af, at hvad jeg har foretaget mig, enten nu det drejer sig om Indhold eller Form, er forkert, ikke derimod, saafremt det, som det var Tilfældet med den højtærede Kirkeminister forleden, forholder sig paa den Maade, at Revselsen kun udspringer af en Irritation over ikke at kunne sagligt neutralisere det af mig fremførte — saa foregaar der noget, jeg kun kan beklage — og det var jo det, den højtærede Kirkeminister ikke kunde for det Punkts Vedkommende, paa hvilket jeg særlig havde irriteret ham.

Jeg skal til den højtærede Kirkeminister sige, at jeg i min første Tale ikke har antydnet, men paastaaet, at saafremt Menighedsraadene ude over Landet skal forsøge paa væsentligt at efterkomme de fra Ministeren i Sommerens Løb fremkomne Formaninger til Sparsommelighed, hvad Administrationen af de lokale Menighedsudgifter angaar, saa maa dette medføre en Nedsikring af Lønningerne til de ikke-gejstlige Tjenestemænd, al den Stund denne Lønningsskonto er en saa aldeles væsentlig Del af de samlede Udgifter. Til denne Paa-stand — ikke Antydning — knyttede jeg dernæst nogle Bemærkninger til den højtærede Minister om det mærkelige i at se ham som socialdemokratisk Minister saaledes komme til at optræde som Nedsikringsminister overfor en vis Gruppe Tjenestemænd.

Og endelig anmodede jeg den højtærede Minister om at fremskaffe en Specifikation af Udgifterne paa de forskellige